

De paenitentia

Περὶ μετανοίας

Ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Πατρός, καὶ γενόμενος ἡμῖν ὁδὸς σωτηρίας, περὶ τῆς μετανοίας ἡμᾶς διδάσκει διὰ τῆς μακαρίας καὶ θείας αὐτοῦ φωνῆς, λέγων· οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· οὔτε, πάλιν, χρήζουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Ἐὰν ἐγὼ ταῦτα λέγω, μήποτε μου ἀκούσης· ἂν δὲ αὐτὸς ὁ Κύριος, διατὶ καταφρονεῖς ἀμελῶν σου τῆς ζωῆς; Ἐὰν σύνοιδας σεαυτῷ ὅτι ἔχεις ἔνδοθεν τραύματα λογισμῶν καὶ πράξεων, διατὶ σὺ ἀμελεῖς τῶν κρυπτῶν σου τραυμάτων; Τί φοβῆ τὸν ἰατρόν; Οὐκ ἔστιν ἀπότομος, οὔτε πάλιν ἄσπλαγχνος, οὔτε ἀνελεήμων. Οὐ χράται τῷ σιδήρῳ, οὔτε πάλιν φαρμάκῳ αὐστηρῷ καὶ καυστικῷ· μόνῳ λόγῳ ἰᾶται. 363 Ἐὰν βούλη προσελθεῖν, πλήρης ἀγαθῶν ἐστὶ καὶ πλήρης εὐσπλαγχνίας. Διὰ σὲ παραγέγονεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Πατρός· διὰ σὲ ἐσαρκώθη, ἵνα αὐτῷ προσέλθῃς ἀφόβως· διὰ σὲ ἐνηνθρώπησεν, ἵνα σε ἰάσῃται τῶν δεινῶν σου τραυμάτων. Μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ πάσης χρηστότητος φωνεῖ σε πρὸς ἑαυτόν. Πρόσελθε, ἁμαρτωλέ· ἰάθητι εὐχερῶς· ἀπόρριψον ἀπὸ σοῦ ἁμαρτιῶν τὸ βάρος· δέησιν προσένεγκε καὶ δάκρυα ἐπίθες εἰς τὴν σηπεδόνα. Οὗτος γὰρ ὁ ἰατρὸς οὐράνιος· ἀγαθὸς ὢν δάκρυσι καὶ στεναγμοῖς ἰᾶται τὰ τραύματα. Πρόσελθε, ἁμαρτωλέ, τῷ ἀγαθῷ ἰατρῷ, προσφέρων τὰ δάκρυα, τὸ κάλλιστον φάρμακον. Οὕτω γὰρ καὶ βούλεται ὁ οὐράνιος ἰατρὸς ἰαθῆναι ἕκαστον τοῖς ἰδίῳις δάκρυσι καὶ σωθῆναι· τοῦτο γὰρ τὸ φάρμακον οὐ κρατεῖ ἐπὶ πλεῖον, οὐδὲ στύφει τὸ τραῦμα, ἀλλ' εὐθὺς ἰᾶται σε. Ὁ ἰατρὸς ἐκδέχεται σου ἰδεῖν τὸ δάκρυον· πρόσσελθε, μὴ φοβηθῆς· δεῖξον αὐτῷ τὸ τραῦμα, προσφέρων καὶ φάρμακον, δάκρυον καὶ στεναγμόν. Ἴδου γὰρ ἀνέωκται θύρα τῆς μετανοίας, σπούδασον, ἁμαρτωλέ, πρὶν αὐτὴν ἀποκλείσει. Οὐκ ἐκδέχεται καιρὸν πρὸς τὴν σὴν ἀμέλειαν, οὐδὲ αὕτη ἡ θύρα βλέπουσά σε ῥάθυμον ἐκδέχεται προσμένειν τῇ σῇ καταφρονήσει. 364 Διατὶ ἐμίσησας τὴν ζωὴν σου, ἄθλιε; Τί ἀνώτερον ἄρα τῆς ψυχῆς σου, ἄνθρωπε; Σὺ δέ, ὦ ἁμαρτωλέ, ταύτης κατεφρόνησας. Οὐκ οἶδας, ἀγαπητέ, ποῖαν ὥραν κελεύει ὁ οὐράνιος ἰατρὸς ἀποκλεῖσαι τὴν θύραν τῆς αὐτοῦ ἰάσεως. Πρόσελθε, παρακαλῶ. Σπούδασον ἰαθῆναι. Χαροποιῆσαι θέλεις στρατιὰν οὐράνιον ἐν τῇ σῇ μετανοίᾳ. Ὁ ἥλιος ἔφθασεν εἰς ἔσπερινὴν ὥραν· διὰ σὲ περιμένει, ἵνα φθάσης εἰς μονήν. Ἔως πότε ἀνέχη τοῦ μιαινοῦ Ἐχθροῦ σου, ἀναιδῶς ἐπιτελῶν ἐκείνου τὸ θέλημα; Ἐκεῖνος γὰρ βούλεται καὶ εἰς πῦρ σε ἐμβαλεῖν· αὕτη αὐτοῦ ἡ σπουδὴ· τοῦτο αὐτοῦ χάρισμα τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Αὐτὸς πολεμεῖ ἀεὶ σὺν ταῖς κακαῖς καὶ μιαιναῖς ἐπιθυμίαις, μετὰ πάντων ἀνθρώπων· αὐτὸς πάλιν ὁ μιαινὸς εἰς ἀπόγνωσιν φέρει τοὺς αὐτῷ πειθομένους· σκληρύνει τὴν καρδίαν, ξηραίνει τὰ δάκρυα, ἵνα μὴ κατανυγῇ ἁμαρτωλός. Παντελῶς φεῦγε τοῦτον, ἄνθρωπε, μίσησον καὶ βδελύσσοις τὰ αὐτοῦ ἐράσματα. Μίσησον τὸν Πονηρόν, καὶ φεῦγε τὸν Δόλιον· ἀνθρωποκτόνος γὰρ ἐστὶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Φεῦγε αὐτόν, ἄνθρωπε, ἵνα μὴ σε φονεύσῃ. Ἄκουσον, ἀγαπητέ, τῆς μακαρίας φωνῆς λεγούσης καθ' ἑκάστην· δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ 365 ἀναπαύσω ὑμᾶς. Λάβετε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε, ὅτι ἡσυχός εἰμι, πραῦς καὶ ἐπιεικής, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ἀνάπαυσίν σοι λέγει, καὶ ζωὴν ἐπαγγέλλεται ἡμέραν καθ' ἡμέραν. Πρόσελθε, μὴ φοβηθῆς. Ἀγαθὸς <καὶ> ἀνευδεὴς ὑπάρχει ὁ Δεσπότης· οὐ ζητεῖ γραμματεῖα πασῶν ἁμαρτιῶν. Καταφυγὴ τυγχάνει ἀπὸ πάντων τῶν κακῶν· ἰᾶται τὰ τραύματα· χαρίζεται καὶ ζωὴν ἀφθόνως ὡς ἀγαθός· προσδέχεται εὐχερῶς τοὺς αὐτῷ προσπίπτοντας, ἐπειδὴ Θεὸς μέγας καὶ προγνώστης τυγχάνει, ἐπιστάμενος ἡμῶν

πάσας τὰς ἐνθυμήσεις. Ὅταν τις προσέρχεται πρὸς αὐτὸν ἰαθῆναι, ὄρα αὐτοῦ καρδίαν καὶ πᾶσαν προθυμίαν. Ὅταν ἀμετάθετον τὸν εὐσεβῆ λογισμόν ἔχη προσερχόμενος, αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς Θεὸς διὰ τὴν αὐτοῦ χρηστότητα εὐθέως εὐρίσκεται τοῖς αὐτὸν ἐκζητοῦσι· καὶ πρὶν ἢ ἀναβλέψαι ἄνθρωπον εἰς τὸν Θεόν, λέγει αὐτῷ· πάρειμι· καὶ πρὶν αὐτῷ ἐγγίσει, ἀνοίγει τὸν θησαυρὸν ἔμπροσθεν τοῦ ζητούντος. Πρὶν ἐκχέει δάκρυον, ἐκχέει τοὺς θησαυρούς, καὶ πρὶν αὐτοῦ δεηθῆναι, καταλλάσσεται αὐτῷ· πρὶν αὐτὸν προσεύξασθαι, τυγχάνει τοῦ ἐλέους· ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ οὕτω ποθεῖ καὶ θέλει τοὺς μετ' ἀληθείας προσερχομένους αὐτῷ. Οὐ βραδύνει 366 ἀκοῦσαι· οὐδὲ πάλιν ἐγκαλεῖ τῷ προσελθόντι ἀσεβεῖ· διατί τοσοῦτον χρόνον ἐδούλευσας τῷ Ἐχθρῷ, ἐμοῦ δὲ τοῦ Δεσπότη ἐκὼν κατεφρόνησας; Οὐ ζητεῖ ποσότητα τοῦ παρελθόντος χρόνου, μόνον τὴν ταπείνωσιν. Δάκρυα καὶ στεναγμούς τοῦ αὐτῷ προσπίπτοντος θεωρεῖ ὁ Δεσπότης. Ὅτι προγνώστης ἐστίν, ὡς Θεὸς ἡμῶν καὶ πλάστης, παραχρῆμα συγχωρεῖ πάσας τὰς ἁμαρτίας, πάντα τὰ παραπτώματα λογισμῶν καὶ πράξεων· καὶ τὴν στολὴν τὴν πρώτην λέγει ἐνεχθῆναι αὐτῷ, καὶ πάλιν δακτύλιον ἐπὶ χεῖρα δεξιάν· καὶ πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις κελεύει συγχαρῆναι εἰς τὴν εὐρεσιν ταύτης τῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ ψυχῆς. Μακάριοι γὰρ ἐσμεν πάντες ἡμεῖς ἄνθρωποι, οἷον Δεσπότην ἔχομεν γλυκύν, ἀμνησίκακον, ἀγαθόν, οἰκτίρμονα, εὐσπλαγχνον, μακρόθυμον, συγχωροῦντα πάντοτε τὰς ἡμῶν ἀσεβείας, ἐὰν ἡμεῖς θέλωμεν. Ἴδου γὰρ παρακαλεῖ, ἰδου καὶ μακροθυμεῖ, ἰδου ἡμῖν παρέχει πάντα αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ κάκει, ἐὰν θέλωμεν. Δεῦτε οὖν, δεηθῶμεν, ἕως οὗ καιρὸς ἐστίν· ὥδε ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ὅσον ἡμεῖς ἡμεῖς, δυνάμεθα πάντοτε δυσωπῆσαι τὸν Θεόν. Εὐχερὲς ἡμῖν ἐστὶ 367 ζητῆσαι συγχώρησιν· εὐθετον ἡμῖν ἐστὶ καὶ κρούειν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας. Ἐκχέωμεν δάκρυα, ἕως οὗ ἐστὶ καιρὸς δεχθῆναι τὰ δάκρυα· ἵνα μὴ ἀπελθόντες εἰς τὸν ἐκεῖ αἰῶνα κλαύσωμεν ἀνωφελῶς· ἐκεῖ γὰρ τὰ δάκρυα εἰς οὐδὲν λογίζονται. Ὅσον ἡμεῖς θέλωμεν, τοσοῦτον καὶ συγχωρεῖ ὁ Θεὸς ὁ ἀγαθός. Ἐνταῦθα γὰρ ἀκούει ἡμῶν παρακαλούντων, καὶ ἐνθάδε συγχωρεῖ ἡμᾶς ἰκετεύοντας. Ἐνταῦθα ἐξαλείφει ἡμῶν τὰς ἀνομίας, ἡμῶν εὐγνωμονούντων. Ἐνταῦθα παράκλησις, ἐκεῖ δὲ ἐκζήτησις. Ὡδε μακροθυμία, ἐκεῖ ἀποτομία. Ὡδε συγκατάβασις, ἐκεῖ δὲ ἀκρίβεια. Ὡδε αὐτεξούσια, ἐκεῖ δικαστήρια. Ἐνταῦθα ἐν ἀδείᾳ, ἐκεῖ ἐν στενοχωρίᾳ. Ἐνταῦθα ἀπόλαυσις, ἐκεῖ δὲ βασανισμοί. Ὡδε πλεονεξία, ἐκεῖ δὲ τιμωρία. Ἐνταῦθα τὸν γέλωτα, ἐκεῖ δὲ τὸν κλαυθμόν. Ὡδε ἀδιαφορία, ἐκεῖ δὲ ἡ κόλασις. Ὡδε καταφρόνησις, ἐκεῖ πῦρ αἰώνιον. Ἐνταῦθα καλλωπισμός, ἐκεῖ δὲ ἡ κόλασις. Ἐνταῦθα φυσίωσις, ἐκεῖ δὲ ταπείνωσις. Ἐνταῦθα αἰ ἀρπαγαί, ἐκεῖ βρυγμὸς ὀδόντων. Ἐνταῦθα χρυσόπαστα, ἐκεῖ σκότος καὶ ζόφος. Ἐνταῦθα ἀμέλεια, ἐκεῖ ἀσυγχώρητα πάντων πλημμελήματα. Ταῦτα ἐπιστάμενοι, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, διατί ἀμελοῦμεν τῆς ἡμῶν σωτηρίας; Μὴ ἠλωθῆ, ἀδελφοί, ὁ νοῦς ἡμῶν ἐνταῦθα, καὶ μὴ γλυκανθῆ ἡμῖν ἀγάπη τῶν 368 γηίνων, ἵνα μὴ πικρανθῆ ὁ κλαυθμὸς ἡμῶν ἐκεῖ. Διατί καταφρονοῦμεν μὴ θέλοντες ἰαθῆναι, ἕως οὗ καιρὸς ἐστὶ; Δι' ὀλίγων δακρύων τοῦ βραχέος καιροῦ τούτου, καὶ διὰ τῆς μετανοίας, συγχωρεῖ ὁ Θεὸς πάντα παραπτώματα. Κλαῦσον ὥδε ὀλίγον, ἵνα μὴ κλαύσης ἐκεῖ εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐν σκότει ἐξωτέρῳ. Εὐγνώμων ὥδε γενοῦ, ἵνα μὴ ἐκεῖ βληθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. Τίς ἡμᾶς μὴ θρηνήσει; Καὶ τίς ἡμᾶς μὴ κλαύσει; Μισήσαντες γὰρ ζωὴν, θάνατον ἀγαπῶμεν. Ἐννοήθητι αὐτός, ἀδελφέ μου γνήσιε, καὶ ἔκλεξαι τὸ κρεῖττον καὶ συμφέρον τῆ ψυχῆ. Ποία σοι δυσχέρεια, ἵνα ἐνταῦθα κλαύσης περὶ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἐνταῦθα δεηθῆς εὐγνώμων γενόμενος διὰ τῆς μετανοίας, ἢ ἐκεῖ ἐντῷ πυρὶ κλαύσης μηδὲν ὠφελῶν; Ἐνταῦθα γὰρ δακρύων τυγχάνεις ἀνέσεως σὺν πάσῃ παρακλήσει, ἐκεῖ δὲ καὶ δακρύων ὑπάγεις εἰς κόλασιν καὶ τὴν ἐπιτίμησιν τῶν μυρίων ταλάντων. Ἀπόδος ὀλιγοστὸν παρακαλῶν Δεσπότην, ὅπως ἂν συγχωρήσῃ ὀφλήματα σῆς ψυχῆς· ἐὰν δὲ μὴ βουληθῆς ἐνταῦθα ἀποδοῦναι ἐκ τοῦ πολλοῦ

ὀλίγον, ἐκεῖ ἔχεις ἀποδοῦναι μετὰ πολλῶν βασάνων πᾶσάν σου τὴν ὀφειλήν. Ταῦτα δὲ ἐγὼ λέγω τῷ ὑμετέρῳ 369 πόθῳ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ φιλόθεοι, οὐχ ὡς ἀξίός τις ὢν καὶ καθαρὸς ἐν βίῳ, ζήσας ἐν ἀγνότητι· ἀλλὰ ἀπὸ πολλοῦ πόνου καὶ λύπης τῆς καρδίας, ἐννοῶν εἰς ἑμαυτὸν τί ἡμῖν ἀπόκειται καὶ ἡμεῖς ἀμελοῦμεν. Ἐγὼ δέ, ἀδελφοί, ἀκάθαρτος τυγχάνων, ἀσεβῆς ἐν βίῳ μου, πράξει καὶ λογισμοῖς, μὴ συνειδῶς ἑμαυτῷ παντελῶς τι ἀγαθόν, ἀλλὰ νῦν καὶ πάντοτε ἀμαρτωλὸς καὶ χαῦνος τῇ ἐμῇ προαιρέσει. Ταῦτα δὲ λέγω ἐγὼ τῇ ὑμῶν ὁμοιοῖα, ὅτι συνέχει λύπη τὴν καρδίαν μου αἰεί, περὶ κρίσεως Θεοῦ φοβεραῆς τῆς μελλούσης. Πάντες γὰρ ὑπάρχομεν αἰεί καταφρονηταί, καὶ νομίζοντες ζῆσαι ἐν βίῳ τῷ ματαίῳ εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ὁ αἰὼν παράγεται καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα· καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί, λόγον ἀπαιτούμεθα περὶ τούτων ἀπάντων, ὡς εἰδότες τὰ καλὰ καὶ ποιοῦντες τὰ κακά. Ἰδε καταφρονοῦντες τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, προετιμήσαμεν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ πάντα. Ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χρυσὸς οὐκ ἐξελεῖται ἡμᾶς ἐκ τοῦ φοβεροῦ πυρός. Ἰμάτια καὶ τρυφή εἰς κατάκριμα ἡμῶν εὐρίσκονται ἐκεῖσε. Ἀδελφὸς οὐ λυτροῦται τὸν ἴδιον ἀδελφόν, οὐδὲ ὁ πατὴρ πάλιν τὸ τέκνον τὸ ἴδιον, ἀλλὰ ἕκα 370 στος ἴσταται ἐν ἰδίῳ τάγματι, ἐν τῇ ζωῇ καὶ πυρί. Πολλοὶ εἰσιν ἅγιοι, δίκαιοι καὶ ὅσοι γυμνωθέντες τοῦ βίου καὶ τῶν αὐτοῦ πραγμάτων τῇ καλῇ προαιρέσει τῆς αὐτῶν ἐξουσίας, καὶ ἐλπίδι ἀγαθῆ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, πεισθέντες ἀπολαύσειν τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ ἐν παραδείσῳ τρυφῆς· Χριστὸν γὰρ ποθήσαντες προετίμησαν αὐτὸν ὑπὲρ πάντα τὰ φθαρτά· διὸ καὶ καθ' ἐκάστην ἐν Θεῷ ἀγάλλονται, ἐν Χριστῷ φωτίζονται, ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ χαίροντες ἀδιαλείπτως. Ἀγάλλεται εἰς αὐτοὺς ἡ Τριάς ἢ Ἁγία· ἀγάλλονται εἰς αὐτοὺς Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι· ἀγάλλεται εἰς αὐτοὺς παράδεισος τῆς τρυφῆς. Ἀληθῶς οὗτοί εἰσιν ἐπαινετοί, ἔνδοξοι, μακάριοι πάντοτε. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι μακαρίζουσιν αὐτούς, ὅτι προετίμησαν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, δίκαιος, ἀληθινὸς ἐχαρίσατο αὐτοῖς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν· καὶ ἔτι μείζονα δόξαν ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ἵνα βλέπωσιν αὐτὸν σὺν ἁγίοις Ἀγγέλοις πάντοτε μετὰ χαρᾶς. Πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων τὴν γῆν ἐπεπόθησαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ φθαρτά· ἠλοῦται δὲ ὁ νοῦς αὐτῶν πάντοτε εἰς τὸ φθαρτόν, καὶ σχεδὸν ὡς ἄλογα τρέφουσι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν βρώμασιν, ὡς ἀθανάτου ὄντος τοῦ βίου τοῦ ματαίου. 371 Τί πράττεις, ὦ ἄνθρωπε, διάγων ὡς ἄλογον; Συνετόν, διακριτικὸν ἔκτισέ σε ὁ Θεός, μὴ ὁμοιωθῆς αὐτὸς κτήνεσιν ἀνοήτοις τῇ σῇ ἀδιακρίσιᾳ. Νῆψον, ἄνθρωπε, μικρόν, καὶ ἐλθὲ εἰς ἑαυτὸν καὶ γνῶθι ὡς συνετός, ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ σὲ ἐλήλυθεν ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος, ἵνα σε ἀπὸ τῆς γῆς ὑψώσῃ πρὸς οὐρανόν. Εἰς τοὺς γάμους ἐκλήθης οὐρανόθεν Νυμφῶνος, ἵνα τί καταφρονηῖς; Διατί δυσχεραίνεις; Πῶς ἔχεις ἀπέρχεσθαι εἰς τοὺς γάμους, εἶπέ μοι, ἐσθῆτα πολῦτιμον καὶ τῶν γάμων ἐπάξιον οὐκ ἔχων; Λαμπάδα οὐ κατέχεις καὶ πῶς ἔχεις εἰσελθεῖν; Καταφρονῶν εἰσέρχη; Ἀκούεις παραχρῆμα τῆς φοβεραῆς ἐκείνης φωνῆς· ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες εἰς τοὺς γάμους μὴ ἔχων ἔνδυμα τοῦ γάμου τῆς ἐμῆς βασιλείας; Καταφρονῶν εἰσῆλθες, ἵνα ὕβριν ποιήσῃς διὰ τῆς γυμνότητος τοῖς ἐμοῖς συμποσίοις; Καὶ λέγει ὁ Βασιλεὺς τοῖς ἰδίῳις ὑπηρέταις· δῆσατε τὸν ἄθλιον χεῖρας ὁμοῦ καὶ πόδας, καὶ ἐμβάλετε αὐτὸν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, ὅπως κολασθῇ εἰς αἰῶνα αἰῶνος, διότι ἐγὼ αὐτὸς ἀπὸ χρόνων ἱκανῶν ἦλθον, καὶ ἐκάλεσα ἅπαντας εἰς τοὺς γάμους, οὗτος δὲ καταφρονῶν τῆς ἐμῆς κλήσεως, οὐχ ἠτοίμασεν αὐτῷ ἔνδυμα 372 εἰς τοὺς γάμους· διὸ κελεύω ὑμῖν κολάσαι τὸν ἄθλιον, ὅτι κατεφρόνησε τῆς ἐμῆς βασιλείας. Ἄρα οὐ φοβῆ ταῦτα; Οὐ τρέμεις, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ἔγγιστά ἐστιν ὁ Νυμφίος ἐκλάμψαι; Οὐκ οἶδας ὅτι πάντα ἔτοιμα παρεστήκει, καὶ σάλπιγξ οὐράνιος τὸ νεῦμα ἐκδέχεται; Καὶ τί ποιήσεις ἐκεῖ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ἐὰν μὴ ἐτοιμασθῆς πρὸς τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ μακαρισμοῦ τοῦ Θεοῦ; Θεοῦ γὰρ μακαρισμὸς τοῖς ἀξίοις γίνεται. Σάλπιγξ ἢ οὐράνιος ἐξ οὐρανοῦ σαλπίζει, καὶ λέγει· ἐγείρεσθε, ἠγαπημένοι Χριστοῦ. Ἴδου παραγέγονε Βασιλεὺς οὐράνιος τοῦ

δοῦναι ὑμῖν ἀνάπαυσιν καὶ χαρὰν ἐν ζωῇ αἰωνίῳ ἀντὶ τοῦ μόχθου ἐκείνου τῆς ὑμῶν ἀσκήσεως. Ἐγείρεσθε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Βασιλέα, Νυμφίον ἀθάνατον, ὃν ὑμεῖς ἐποθεῖτε· αὐτὸν γὰρ ποθήσαντες δι' αὐτὸν γεγονάτε πάροικοι ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐγείρεσθε, ἴδετε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ἣν ἠτοίμασεν ὑμῖν· ἐγείρεσθε, ἴδετε Χριστὸν τὸν ποθούμενον· ἐγείρεσθε, ἴδετε ἀκόρεστον Κύριον, ὃν καὶ ἠγαπήσατε, δι' ὃν καὶ ἐθλίβητε, δι' ὃν καὶ ἠσκήσατε. Δεῦτε νῦν καὶ ἴδετε ἐν πολλῇ παρρησίᾳ αὐτὸν τὸν ποθούμενον, καὶ χαρῆτε σὺν αὐτῷ χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν. 373 Δεῦτε, ἀπολάβετε ὧν ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὔτε οὖς ἤκουσεν, οὔτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἀνέβη, ἃ χαρίζεται ὑμῖν αὐτὸς ὁ ποθούμενος. Ἀρπάζονται γὰρ οἱ ἅγιοι ἐν νεφέλαις φωτειναῖς εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Ἰπτάνται καὶ δίκαιοι καὶ ἄξιοι τοῦ Θεοῦ ἐν ὕψει τοῦ ἀέρος ἐν δόξῃ ἀνεϊκάστῳ ἰδεῖν τὸν οὐράνιον Νυμφίον ἀθάνατον. Τίς ἄρα ἐστὶν ἄξιος ἀρπαγῆναι ἐν νεφέλαις ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ μετὰ χαρᾶς μεγάλης εἰς ἀπάντησιν τοῦ Χριστοῦ; Οἱ ἄξιοι μὲν ἅπαντες ἀρπάζονται ἐν δόξῃ· πάντες δὲ οἱ ἀσεβεῖς ἀπομένουσι κάτω μετ' αἰσχύνῃς μεγάλης. Μακαρισμοὶ καὶ χαρὰ τοῖς σπουδάσασιν ἐνταῦθα, κόλασις καὶ αἰσχύνῃ πᾶσι τοῖς ἁμαρτωλοῖς. Μακάριος ἐκεῖνος, ὁ σπουδάσας ἐντεῦθεν εὐρεθῆναι ἄξιος εἰς τὴν ὥραν ἐκείνην· καὶ ἄθλιος ἐκεῖνος, ὃς πάλιν ἀνάξιον ἑαυτὸν ἐποίησεν εἰς τὴν ὥραν ἐκείνην. Νεφέλαι ἀρπάζουσιν ἅπαντας τοὺς ἁγίους ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν· πάλιν καὶ τοὺς ἀσεβεῖς Ἄγγελοι ἀρπάζουσιν ἐμβαλεῖν εἰς κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου. Τίς δώσει μου τῇ κεφαλῇ ὕδατα ἀμύθητα, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς πάλιν πηγὴν βρύουσαν ἀεὶ δάκρυα ἀδιαλείπτως; Ἔως οὗ ἐστὶ καιρὸς δεχθῆναι τὰ δάκρυα, καὶ 374 ἔκλαυσα ἑμαυτὸν ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί, παρακαλῶν τὸν Θεόν, ἵνα μὴ ἀνάξιος εὐρεθῶ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς αὐτοῦ παρουσίας, καὶ ὅπως μὴ ἀκούσω ἐκείνην τὴν φοβερὰν ἀπόφασιν τοῦ Δεσπότη, ὕπαγε σὺν ἀπ' ἐμοῦ, ἐργάτα ἀνομίας, οὐκ οἶδά σε πόθεν εἶ. Ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος, ὁ μόνος ἀθάνατος, δώρησαι ἁμαρτωλῶ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τοὺς πολλοὺς σου οἰκτιρισμοὺς, ὅπως μὴ φανερωθῇ ἀσεβείᾳ μου κρυπτὴ ἔμπροσθεν τῶν θεατῶν Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Δικαίων καὶ Ἁγίων. Ἀλλὰ σῶσον ἀσεβῆ χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ εἰσάγαγε αὐτὸν εἰς παράδεισον τρυφῆς σὺν τελείοις δικαίοις. Πρόσδεξαι τὴν δέησιν τοῦ δούλου σου, δέσποτα, πρεσβείαις τῶν Ἁγίων τῶν εὐαρεστησάντων σοι. Δόξα τῷ Χριστῷ. Ἀμήν.